

Dame van Chartres

de stad ligt aan haar voeten
twee bedelaars in haar portaal
en een zigeuner zingt
verstoten en ze werd beschoten
ze heeft de mooiste glasraamogen
vangt en koestert nu het laatste licht

huil niet mee met de hoornige
zie door de beuken je gemis
nooit was een duif gelukkiger
de witte tortel op een arm van steen
in een nis, die zomer

het meisje, na het onweer wreef ze
een eend, half verzopen in de ren
droog op haar schoot